

Arrest

nr. 263 896 van 19 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op 22 oktober 1989 in San Salvador (San Salvador) geboren te zijn. Tussen januari 2018 en 25 juni 2019 woonde u in de kolonie Miramonte in San Salvador met uw partner (...). Vanaf 25 juni 2019 tot jullie vertrek uit het land woonden jullie bij uw tante en grootmoeder in Jardines Del Volcan in Santa Tecla (La Libertad), waar u opgegroeid bent. U werkte als teleoperator bij Teleperformance in Santa Tecla.

Op 23 juni 2019 kwamen, ter hoogte van park Toluca, twee mannen naar jullie toegestapt. Park Toluca ligt in de kolonie Miramonte, waar jullie woonden. De mannen vroegen wie jullie waren en jullie moesten jullie bezittingen afgeven. Jullie gaven 30 dollar en ze bekeken jullie identiteitsdocumenten. Bij het zien van het adres op uw identiteitskaart vroegen ze u wat u daar deed. Ze richtten een wapen op jullie en zeiden dat ze u daar niet wilden zien. Jullie vertrokken. U weet niet zeker of het om bendeleden ging.

Op 28 september 2019 benaderde een van die twee zelfde mannen uw partner bij het park Cafetalon in Santa Tecla, waar u op dat moment aan het voetballen was. De man zei dat ze jullie hadden gevonden en dat jullie geld moesten geven en moesten meewerken als jullie wilden blijven leven. Daarop is hij weggegaan.

Op 17 november 2019 vertrok u uit El Salvador, een dag later kwam u in België aan. Hier diende u op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort, uw identiteitskaart en de klacht die u neerlegde bij de politie in El Salvador.

Uw moeder (...) en broer (...) en diens partner Johanna Beatriz Cardoza Gamez (CGVS 19/23367, OV 8.911.847) verlieten reeds in juni 2019 het land en diende op 20 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in wegens redenen die niet gerelateerd zijn aan uw vluchtrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart te vrezen dat de personen die jullie hebben tegengehouden jullie gaan vermoorden, blijven stalken of lastig vallen om te betalen. U weet niet wie ze zijn en of het bendeleden zijn (CGVS, p. 10, punt 86-92).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen

dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met die twee onbekende mannen niet aannemelijk. Zij benaderden jullie op 23 juni 2019 ter hoogte van park Toluca, in de kolonie waar u woonde. U mocht daar van hen niet zijn. Op 28 september 2019 benaderde een van hen uw partner bij het park Cafetalon in Santa Tecla. Als jullie niet betaalden en meewerkten zouden jullie vermoord worden (CGVS, p. 8-9, punt 76-84). Jullie slagen er niet in dat verhaal aannemelijk te maken.

In de context die jullie schetsen komt het incident van 23 juni vreemd over. Jullie maken niet concreet dat er bendeaanwezigheid is in de kolonie Miramonte. Jullie eigen gedrag doet daar verder aan twifelen.

Gevraagd of er een bende aanwezig is in Miramonte, verklaart u: "Ja. Er is zoiets als een derde bende, Mao Mao, in de omgeving. Ik zou het niet allemaal zo kunnen zeggen, maar MS13, bende 18. Die structuur daar is aanwezig. [...] In de omgeving kunnen er zijn als de 18 en MS13, maar ik kan het niet zo benoemen. Maar dus in Miramonte, Mao Mao (CGVS, p. 6, punt 49-50)." U weet niet tot waar hun gebied gaat en u kan hen niet fysiek onderscheiden van leden van andere bendes (CGVS, p. 6, punt 52-53). Gevraagd wat u nog weet over Mao Mao, zegt u: "Door berichtgeving. Ik woon 29 jaar in El Salvador. Door de berichtgeving en commentaren van personen, wist ik dat er een derde bende was. Niet zo groot (CGVS, p. 6, punt 56)." U verklaart niet meer te weten. U beweert dat de bende Mao Mao aanwezig is in Miramonte. Gevraagd hoe u dat weet zegt u enkel: "Door berichtgeving (CGVS, p. 6, punt 60)." Gevraagd of er nog redenen zijn om dat te weten, zegt u nog: "Het is moeilijk te zeggen, specifiek. Maar ze zijn in die zone. Bij de kolonie Miramonte is er een Boulevard Constitution. Je hebt Miramonte [...], aan de andere kant van de boulevard heb je de sector van kleine gemeenschappen, marginale wijken. Van daaruit komen die delinquente activiteiten. Dat is geweten. Ze zijn daar. Maar ook in Miramonte. Maar het is moeilijk te weten wie er nu bij hoort of niet. Je gaat niet aan iemand vragen die vlakbij jou woont: hoor jij daarbij of niet? Dus het is moeilijk te zeggen, maar het is algemeen geweten (CGVS, p. 7, punt 61)." Uw partner verklaart dat er een bende is in Miramonte, om te weten welke bende moet ze zich ook op berichtgeving baseren. Ze kon het zelf niet vaststellen. Op basis van berichtgeving denkt ze ook dat het om de bende Mao Mao gaat. Ze weet niet tot waar hun gebied ging. "Bij gelegenheden kon je zien dat ze aan een winkel aankwamen om renta te vragen (CGVS 19/26527, p. 6, punt 54)." Voor de rest heeft ze zelf niets gezien, ze hoorde wel nog over achtervolgingen die de politie uitvoerde (CGVS 19/26527, p. 5-6, punt 50-55). Het dient te worden opgemerkt dat jullie weinig concreets kunnen vertellen over aanwezigheid van een bende in jullie kolonie. U hebt er anderhalf jaar gewoond, uw partner woonde er maar liefst tien jaar. Dat jullie steeds slechts de uiterst vage term "berichtgeving" gebruiken om aan te geven hoe jullie weten welke bende daar aanwezig is komt zeer weinig doorleefd over. Dat uw partner na tien jaar niet eens iets kan zeggen over tot waar de controle van Mao Mao zou lopen, nochtans geen detail voor Salvadoranen die zich niet zomaar van wijk tot wijk kunnen begeven, doet verder twifelen aan jullie verklaren met betrekking tot de omstandigheden waarin jullie woonden in El Salvador. Dit is echter essentieel om een nood aan bescherming aan te tonen.

U beseft dat u in San Salvador in de problemen kunt komen in bepaalde zones, louter omwille van het adres op uw identiteitskaart. Gevraagd of verhuizen naar de kolonie Miramonte dan geen probleem was, verklaart u: "Tot op een zeker punt wel. Maar we hadden er vertrouwen in. We zijn zeer werkzame mensen. We passeerden bijna niet in de zone en we probeerden ook niet elke dag te denken aan wat er gebeurd was. We probeerden een normaal leven te leiden. In het anderhalf jaar dat ik daar gewoond heb, is er mij niets overkomen. Ja, ik had het adres kunnen veranderen uit gemeenschapsgevoel. Maar ik heb het niet gedaan (CGVS, p. 13, punt 145)." Gevraagd of u eraan gedacht hebt het adres op uw identiteitskaart te veranderen, zegt u: "Ik heb eraan gedacht, maar ik heb een moeilijke urenregeling op het werk. Ik liet het vaak thuis. En dan als ze me tegenhielden kon ik zeggen: ik woon in de zone. Dus dat is wat ik deed, het in huis laten (CGVS, p. 13, punt 146)." Uw partner antwoordt op diezelfde vraag: "We hebben eraan gedacht en we geven ons de schuld. We hebben het niet gedaan. Maar we hadden ook niet veel tijd. Door ons werk, de plaats van ons werk. De kerende uurregeling. Door al die zaken was het moeilijk om zoiets te regelen. Op zondag openen die agentschappen niet (CGVS 19/26527, p. p. 10-11, punt 110)." U voegt nog toe dat u, toen u daar kwam wonen, niets hebt moeten regelen met lokale bendeleden (CGVS, p. 13, punt 148-149). Uw loutere stelling dat u geen tijd vond voor een

levensnoodzakelijke maatregel als het veranderen van uw adres op uw identiteitskaart is vanzelfsprekend weinig geloofwaardig. Uw plan, wanneer u tegengehouden zou worden, om te zeggen dat u uw identiteitskaart simpelweg niet bij had, kan evenmin overtuigen. U geeft zelf nochtans aan dat u op de verkeerde plaats, met het verkeerde adres op uw identiteitskaart, in de problemen kunt komen. Informatie waarover het CGVS beschikt bevestigt dat. "If those Barrio 18 members learn that newcomers are from their rival's territory, the person and their family would be at extreme risk," zo stelt een bron die bende 18 als voorbeeld neemt. Dat u daar anderhalf jaar zonder problemen woont en de noodzaak duidelijk niet voelt om uw adres te wijzigen, doet verder twijfelen aan de aanwezigheid van bendeleden in jullie kolonie.

Ook over jullie verklaringen over het incident van 23 juni 2019 zelf moeten enkele zaken opgemerkt worden. Gevraagd of ze jullie op 23 juni bedreigden, verklaart u: "Ze hebben gezegd dat ik ging sterven (CGVS, p. 12, punt 127)." Die verklaring rijmt niet met uw eerdere verklaringen. In uw vrije relaas, zegt u niets over een uitgesproken doodsbedreiging (CGVS, p. 8, punt 76-78). Later, expliciet gevraagd alles wat de mannen tegen jullie gezegd hebben te vertellen, doet u dat ook niet. U verklaart zelfs dat het incident afgelopen was toen ze zeiden dat ze u daar niet meer wilden zien. Ze hebben niets meer gedaan (CGVS, p. 12, punt 117-119). Dus pas als u gevraagd wordt of er bedreigingen waren, haalt u doodsbedreigingen aan. Dat komt vreemd, weinig doorleefd en onsamenhangend over.

In uw vrije relaas, zegt u: "Er werd ons gezegd van die plaats weg te gaan (CGVS, p. 8, punt 78)." Later, wanneer u alles dat gezegd werd navertelt, zegt u: "En dan is er gezegd: ik wil u hier niet zien (CGVS, p. 11, punt 112)." U begreep dat als: "[...] op de verkeerde plaats zijn (CGVS, p. 12, punt 118)." Jullie concludeerden dat jullie de kolonie van hen moesten verlaten. Gevraagd waarom jullie niet in de kolonie konden blijven, zegt u: "Het was duidelijk dat ze ons daar niet wilden. Ze hebben ons een kans gegeven. Het is wel geweten dat die personen niet pardonneren (CGVS, p. 12, punt 125)." U krijgt de kans letterlijk te vertellen wat de mannen gezegd hebben, uit uw verklaringen blijkt niet dat die bendeleden letterlijk stellen dat jullie moeten verhuizen, zij komen weinig concreet over in hun eisen. Uw partner verklaart echter: "Het enige wat ze toen vermeld hebben was dat we moesten weggaan uit Miramonte, want dat ze ons anders zouden vermoorden (CGVS 19/26527, p. 10, punt 107)." Dit valt moeilijk te rijmen met uw verklaringen en met haar eigen vrije relaas, waaruit eveneens vage bedreigingen worden aangehaald (CGVS 19/26527, p. 8, punt 78).

U legt voorts strijdige verklaringen af over jullie vlucht uit de kolonie na de bedreigingen van 23 juni 2019. Op het CGVS verklaart u dat jullie twee dagen na dat eerste incident, op 25 juni 2019, vertrokken naar de kolonie Jardines Del Volcan (CGVS, p. 8, punt 79). Op DVZ verklaarde u echter dat u pas in september 2019 naar Jardines Del Volcan vertrok (Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10). Hierop gewezen verklaart u: "Ja, het was in juni. Er gaan veel dingen door mijn hoofd, veel emoties. In juni gebeurde er iets en dan zijn we vertrokken. De redactie van het document is daar verkeerd in (CGVS, p. 5, punt 37)." Dit overtuigt geenszins. Uw partner legt er ook weinig precieze verklaringen af. Zij spreekt over "de laatste 5 à 6 maanden (DVZ 19/26527, Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10)." Gezien zij op het CGVS wel weet te verklaren dat jullie op dinsdag 25 juni 2019 – namelijk twee dagen na het incident op zondag 23 juni 2019 – naar Santa Tecla verhuisden is het opmerkelijk dat zij op DVZ op de vraag sinds wanneer jullie in Santa Tecla woonden moet gissen dat het ongeveer vijf of zes maanden was (CGVS, p. 5, punten 38 en 40). Dit komt inconsistent en weinig doorleefd over. Jullie verklaren allebei door het incident van 23 juni de kolonie te hebben verlaten. Twee dagen later vertrekken jullie. Er mag verwacht worden dat jullie dan te allen tijde weten wanneer jullie verhuisd zijn en daar altijd hetzelfde over verklaren. Dat dit niet het geval is, doet vragen rijzen. Bovendien noteert de politie op 30 september 2019 nog steeds de kolonie Toluca als adres bij uw persoonlijke gegevens, op de klacht die u daar indiende en hier neerlegde (doc. 3). Dat is het adres dat op de identiteitskaart van uw partner staat en waar jullie claimen reeds op 25 juni 2019 vertrokken te zijn.

Op 28 september 2019 vindt een tweede incident plaats, aan het park Cafetalon in Santa Tecla (CGVS, p. 8-9, punt 80-82). Een van de twee individuen die betrokken waren bij het eerste incident benaderde uw partner en zei haar: "We hebben jullie al gevonden. Nu zal je ons geld moeten geven en samenwerken met ons als je wil blijven leven (CGVS, p. 9, punt 81)." Heel Santa Tecla is gebied van bende MS13, de bende staat er sterk (CGVS, p. 13, punt 112-135). U bent opgegroeid in Jardines Del Volcan in Santa Tecla. Dat adres staat op uw identiteitskaart (CGVS, p. 4, punt 28-29 en doc. 2). U bent niet zeker dat de mannen waar jullie problemen mee hadden bendeleden zijn (CGVS, p. 7, 10 en 12, punt 62, 88-90 en 128-130). U vermoedt van wel, gezien het adres op uw identiteitskaart hen stoorde. Bij het zien van uw adres richtte een van beide mannen, tijdens het eerste incident, een wapen op jullie en werd gezegd dat ze u daar niet meer wilden zien (CGVS, p. 11, punt 112-114). Uw partner

veronderstelt eerst enkel dat de mannen benedeleden zijn. Ze hebben zich nooit geïdentificeerd, maar op basis van berichtgeving weet zij dat de bende Mao Mao in de zone van Miramonte aanwezig is. Maar ze is niet zeker dat die twee mannen die jullie benaderden effectief tot die bende behoorden. Ze voegt nog toe: "Door logisch redeneren, vermits ze het lastig vonden dat op de DUI van Irvin Santa Tecla stond. Veronderstellen we dat ze niet van MS zijn. Want dat is de bende die domineert in Santa Tecla. Vandaar dat we denken: Mao Mao (CGVS 19/26527, p. 10, punt 102)." Daarna is ze plots zeker dat het om benedeleden ging, ze weet enkel niet om welke bende het gaat, maar het is waarschijnlijk niet MS13 (CGVS 19/26527, p. 10, punt 103-104). Dat jullie jullie land zouden hebben moeten ontvluchten en van oordeel zijn dat jullie niet meer kunnen terugkeren vanwege een bende maar niet weten met wie of met welke bende jullie uiteindelijk problemen hebben komt weinig aannemelijk over. Om een nood aan internationale bescherming aan te tonen is het aan de verzoeker om zo uitgebreid mogelijke verklaringen af te leggen – na zich indien nodig verder te hebben geïnformeerd – aangaande de feiten en de problemen die aan de basis van zijn/haar verzoek liggen. Daar hoort vanzelfsprekend informatie over de vervolgers bij. Dat jullie hier geenszins in slagen maakt jullie claim weinig aannemelijk. Dit is des te opmerkelijker daar benedeleden in El Salvador in hun territoriumdrift de naam van hun bende geenszins geheim houden.

Gezien het adres op uw identiteitskaart tijdens het eerste incident een probleem was, zal de bende die jullie benaderde inderdaad een rivaal van MS13 zijn. Het is vervolgens zeer vreemd dat een van hen op 28 september dan naar gebied van die rivaliserende bende komt om jullie te benaderen. Daarop gewezen, verklaart u: "Wat deed hij daar? Hij behoorde niet tot die zone. Maar die personen kunnen zich ook voordoen als gewone normale personen. Er zit geen onderscheid tussen. Ze laten zich niet onderscheiden. Ik begrijp de vraag. We weten het niet. Het is moeilijk uit te leggen voor een gewone persoon. Maar die mensen hebben geen schrik van de dood. Wat er door hun hoofd gaat weten we niet. Ze kunnen in gelijk welk punt zijn, ook met de wagen (CGVS, p. 15, punt 165)." Op zich is het opmerkelijk dat een lid van een andere bende zich in gebied zou begeven waar de MS13 sterk staat, enkel om renta te komen vragen. Dat is immers, in de lokale bendecontext, levensgevaarlijk. Uw uitleg, dat zij zich voordoen als gewone personen, zij geen schrik hebben van de dood en met de wagen kunnen komen, overtuigt in elk geval niet. Ze wilden op 23 juni bovendien net dat jullie vertrokken uit de kolonie, wat jullie dan ook gedaan hebben. Dat een van hen jullie drie maanden later toch nog opzoekt op een voor hem gevaarlijke plaats, is niet geloofwaardig.

Gevraagd of het niet gevaarlijk is voor die man, om zich daar te begeven, zegt uw partner: "Het is zeer gevaarlijk. Vandaar dat we het niet begrijpen. Ofwel dat hij van de Mao Mao is. Ofwel dat hij eventueel iets te zien had met MS13. Voor mij is het beter daar niet te veel over te weten of over te onderzoeken. Omwille van gelijk welk gevaar (CGVS 19/26527, p. 12, punt 128)." Ze voegt toe: "[H]et lijkt me een kwestie van gezond verstand dat iemand zich niet begeeft op het terrein van een andere bende. Voor hen is dat een code (CGVS 19/26527, p. 12, punt 131)." Zij denkt niet dat iemand van een andere bende dan MS13 naar park Cafetalon zou komen om haar te benaderen "[o]mdat zij weten, als ze dat doen. Dat er dan een conflict ontstaat tussen hen. Juist weet ik het niet. Maar dat is het (CGVS 19/26527, p. 12 punt 133)." Dat uw partner nu plots ook de optie overweegt dat de man iets te maken had met MS13, komt vreemd over. Dat jullie zelfs niet kunnen uitsluiten dat de personen die jullie met de dood bedreigden omdat u een adres van MS13 op uw identiteitskaart had staan al dan niet van MS13 zelf zijn maakt jullie verklaringen volstrekt ondoorleefd. Erop gewezen dat hij zich dan tijdens het eerste incident in de zone van een andere bende bevond, zegt zij: "Zo is het. En dat is het wat we niet weten. Wij hebben geen enkele zekerheid. We weten dat het hen kwaad maakte dat Irvin van Santa Tecla was en zich daar bevond. Na het tweede incident, de 28ste, hebben we ons afgevraagd of hij misschien van MS was. Maar dan verstaan wij niet waarom het hem stoorde, die eerste keer, dat Irvin van Santa Tecla was (CGVS 19/26527, p. 12, punt 134)." De verklaringen van uw partner zijn onsamenhangend. Dat zij de optie openlaat dat het misschien om een bendelid van MS13 gaat, houdt weinig steek. In elk geval, haar logica gevolgd, bevond die man zich tijdens een van de twee incidenten per definitie in gebied van een rivaliserende bende. Zij slaagt er niet in dat uit te leggen en legt louter hypothetische verklaringen af.

Tussen het eerste incident (23 juni) en het tweede incident (28 september), is er niets meer gebeurd (CGVS 19/26527, p. 11, punt 115). De mannen in kwestie wachten dus meer dan drie maanden om jullie opnieuw te benaderen. Bovendien vindt die man jullie de tweede keer op een lukrake plaats, bij een park in San Salvador. Op 10 kilometer van waar hij jullie de eerste keer benaderde, die twee plaatsen liggen op "30, 40 minuten (van elkaar) schat ik. Ik ben niet zeker (CGVS, p. 14, punt 156)." Die man kende dan wel het adres op uw identiteitskaart, de kolonie Jardines Del Volcan, het park waar hij jullie op 28 september vindt, ligt daar echter "[met] de bus zo'n 15 à 20 minuten (CGVS, p. 15, punt

166)” vandaan. Gevraagd hoe het kan dat die man jullie op 28 september daar vindt, verklaart u: “Ik begrijp de vraag. Maar het is moeilijk om er op te antwoorden. Misschien hebben ze een van ons gevolgd (CGVS, p. 15, punt 167).” Uw partner beweert: “Ik persoonlijk denk dat ze ons volgden. Maar daar is ook geen bewijs van (CGVS 19/26527, p. 13, punt 149).” Op 23 juni werden jullie al lukraak benaderd, dit individu doet de moeite om jullie drie maanden later, op een willekeurige andere plaats, opnieuw te benaderen. Daarop gewezen verklaart uw partner: “Dat is de grote schrik. Wij denken dat het toeval was. Maar ook dat staat niet vast voor ons. We kunnen ook speciale personen zijn voor hem. We weten het niet (CGVS 19/26527, p. 14, punt 150).” Gevraagd waarom het individu zo veel moeite zou doen om twee gewone burgers, die hem niets speciaals te bieden hebben, opnieuw te traceren en opnieuw te benaderen, zegt zij enkel: “Zo is het. Dat weten we niet (CGVS 19/26527, p. 14, punt 151).” Dit verhaal, zoals door jullie voorgesteld, kan niet overtuigen. Drie maanden na het eerste incident worden jullie door een van die twee individuen benaderd op een willekeurige plaats in San Salvador. Het incident van 28 september vindt plaats op een aanzienlijke afstand, zowel van de plaats van het eerste incident, als van uw verblijfplaats in Jardines Del Volcan, die de individuen aan de hand van uw identiteitskaart zouden kunnen kennen. Dat houdt allemaal weinig steek. Zelf slagen jullie er niet in dit uit te leggen. Jullie komen niet verder dan ‘misschien hebben ze ons gevolgd’, ‘het is toeval’ en ‘dat weten we niet.’ Dat jullie misschien speciale personen zijn voor hen, zoals uw partner verklaart, is ook niet meer dan een loutere bewering die zij niet hard kan maken. Er is dan ook geen enkele aanwijzing in jullie relaas dat jullie “speciale personen” zouden kunnen zijn voor hen. Dat er eerst drie maanden niets gebeurt en jullie dan plots op die willekeurige plaats gevonden en benaderd worden, kan in elk geval niet overtuigen. Jullie slagen er niet in dat verhaal aannemelijk te maken.

Ook op 28 september is het bendelid weinig concreet. Hij zegt dat jullie moeten samenwerken en vraagt geld, zonder een specifieke hoeveelheid te noemen (CGVS, p. 14, punt 154). Uw partner zegt: “Die dag heeft hij enkel aanwijzingen gegeven. Dat hij ons geld ging vragen en dat hij ons ging vragen om samen te werken met hen (CGVS 19/26527, p. 12, punt 135).” Zij bevestigt dat hij niet meer details gaf dan dat en geen hoeveelheid vermeld heeft. Hij heeft ook niet gezegd hoe hij de volgende keer contact zou opnemen (CGVS 19/26527, p. 12, punt 136-138). Dus die man vraagt geld, maar maakt geen verdere afspraken. Gevraagd wat zijn plan dan was, zegt uw partner: “Voor hem was dat geen afpersing. Het was eerder iets bekomen van ons. Aangezien zij bepaalde dingen niet kunnen doen. Zoals het ophalen van renta in andere zones (CGVS 19/26527, p. 13, punt 143).” Gevraagd waaruit zij die zaken afleidt, beweert zij: “Ze doen het bij mensen die ze gemakkelijk handelbaar zien. Mensen met schrik. Ze hadden het al gepland mij iets te doen of Irvin iets te doen. [...] Ik weet het. Het klinkt als een veronderstelling. Maar als je het land goed kent, de delinquentie wordt steeds groter, is het gemakkelijk te begrijpen wat zij van u willen dat je zou gaan doen. Eens je in hun vizier bent gekomen en bedreigd bent geweest. Het geeft een enorme machteloosheid het hier nu niet beter te kunnen uitleggen. Maar ik verzeker u dat niemand zou zijn blijven zitten te wachten. Het is beter hen niets te vragen (CGVS 19/26527, p. 13, punt 144 en 146).” Opnieuw zijn jullie verklaringen uiterst vaag en weinig concreet. Jullie belager neemt het risico om naar vijandig gebied te komen, enkel om te zeggen dat jullie gaan moeten meewerken en geld betalen, zonder daar op een of andere manier concreet over te zijn. Dat kan echt niet overtuigen.

Tussen het incident van 28 september 2019 en uw vertrek uit het land op 17 november 2019, blijft u gewoon in hetzelfde huis in Jardines Del Volcan wonen. In die periode is niets gebeurd (CGVS, p. 16, punt 179-181). Een periode van bijna twee maanden. Gevraagd waarom er niets meer gebeurd is, verklaart u: “Uit geluk. Gelukkig is er niets gebeurd tussen het incident en ons vertrek (CGVS, p. 16, punt 183).” Uw partner verklaart: “Het is een mentaal spel dat ze doen. Want na de tweede gebeurtenis waarin ze ons gezegd hebben wat ze zeiden, was het onvermijdelijk om geen schrik te hebben (CGVS 19/26527, p. 14, punt 153).” Ook dat is totaal niet overtuigend en is geenszins een verklaring voor het feit dat er in die laatste twee maanden niets meer gebeurd is.

U denkt dat die mannen jullie nog altijd zoeken. Uw oma en tante, die nog altijd in hetzelfde huis in Jardines Del Volcan wonen zijn niet benaderd geweest. Het gaat om het huis waarvan het adres op uw identiteitskaart staat en dus gekend is door de mannen waarmee jullie problemen hadden. Er werd niemand van jullie familie nog benaderd (CGVS, p. 16, punt 172-175 en 186 en CGVS 19/26527, p. 14, punt 158). Gevraagd hoe het komt dat uw tante en oma niet benaderd werden, stelt u: “Ik wil het me niet voorstellen, niet visualiseren. Dat ze naar hen toe zouden gaan. Voor informatie over ons. Gelukkig is dat niet gebeurd. Ik wil er niet aan denken (CGVS, p. 16, punt 176).” Dat uw familieleden, van wie er twee op een adres wonen dat die twee mannen kennen, nooit benaderd werden, doet verder twijfelen aan jullie vluchtrelaas.

Verder valt op dat jullie niet zijn proberen te weten te komen wie die twee mannen zijn, uit schrik (CGVS 19/26527, p. 14, punt 155-156). "Nee, we hebben daar niet aan gedacht. Want het is veiliger, hoe minder je weet, hoe veiliger. Je zou kunnen zeggen: het is een voordeel als je meer informatie hebt voor de politie. Maar nee, je weet beter minder (CGVS, p. 15, punt 171)." Het mag redelijkerwijs verwacht worden dat u zich informeert over uw problemen. Dat u dat uit schrik niet deed, is geen overtuigende uitleg. Jullie maken immers geenszins duidelijk op welke wijze meer informatie nadelig zou zijn voor jullie.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit staven, die staat niet ter discussie. Jullie verhaal werd als ongeloofwaardig beoordeeld. De klacht die u bij de politie in El Salvador indiende en op het CGVS neerlegt, kan die beoordeling niet wijzigen. Documenten kunnen een geloofwaardig asielaanvraag ondersteunen maar louter op zich de geloofwaardigheid van een aanvraag niet herstellen.

De klacht (doc. 3) die u neerlegt vertoont bovendien enkele inconsistenties met wat u verklaart. Zo blijkt uit de klacht dat uw partner er niet bij was tijdens het eerste incident, op 23 juni aan park Toluca. Daarnaast valt op dat u op 30 september 2019, dus na beide incidenten, het risico neemt om klacht te gaan indienen in het commissariaat in Miramonte. Dus in de kolonie waar u zich van de mannen niet meer mocht begeven. U erkent daar zelf het risico van, maar op het commissariaat in Santa Tecla wilden ze uw klacht niet aannemen. Ze stuurden u naar de plaats van het incident. Dat komt vreemd over. U voegt nog toe dat de klacht zeer eenvoudig is opgesteld en er maar deels in staat wat u hebt gezegd. Toch is het weinig overtuigend dat u, volgens de klacht, op 23 juni alleen was, toen die twee personen u benaderden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen

na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op 14 maart 1997 in San Salvador geboren te zijn. Van 25 juni 2019 tot uw vertrek uit het land woonde u samen met uw partner (...) bij zijn oma in Jardines Del Volcan, Santa Tecla (La Libertad). Daarvoor woonde u negen jaar in de kolonie Miramonte in San Salvador (San Salvador). U werkte als teleoperator voor Telus International.

Op 23 juni 2019 werden u en uw partner door twee mannen tegengehouden ter hoogte van park Toluca. Ze hebben jullie bezittingen en documenten gevraagd. Toen zij zagen dat Irvin, volgens zijn identiteitskaart, in Santa Tecla woonde, vroegen ze hem wat hij daar deed. Een van de twee trok een wapen en richtte dat naar jullie. Ze wilden dat jullie uit de kolonie zouden vertrekken. Twee dagen later deden jullie dat.

Op 28 september 2019 zat u op een bank aan park Cafetalon in Santa Tecla. Uw partner was aan het voetballen. Een van de twee mannen van het eerste incident kwam naast u zitten. Hij zei dat jullie zouden moeten samenwerken en betalen.

Op 17 november 2019 vertrok u uit El Salvador, een dag later kwam u in België aan. Hier diende u op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven (CGVS, p. 9, punt 88) als uw partner (...). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande deze zelfde motieven als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaart te vrezen dat de personen die jullie hebben tegengehouden jullie gaan vermoorden, blijven stalken of lastig vallen om te betalen. U weet niet wie ze zijn en of het bendeleden zijn (CGVS, p. 10, punt 86-92).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van

vervolgning veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met die twee onbekende mannen niet aannemelijk. Zij benaderden jullie op 23 juni 2019 ter hoogte van park Toluca, in de kolonie waar u woonde. U mocht daar van hen niet zijn. Op 28 september 2019 benaderde een van hen uw partner bij het park Cafetalon in Santa Tecla. Als jullie niet betaalden en meewerkten zouden jullie vermoord worden (CGVS, p. 8-9, punt 76-84). Jullie slagen er niet in dat verhaal aannemelijk te maken.

In de context die jullie schetsen komt het incident van 23 juni vreemd over. Jullie maken niet concreet dat er bendeaanwezigheid is in de kolonie Miramonte. Jullie eigen gedrag doet daar verder aan twifelen.

Gevraagd of er een bende aanwezig is in Miramonte, verklaart u: "Ja. Er is zoiets als een derde bende, Mao Mao, in de omgeving. Ik zou het niet allemaal zo kunnen zeggen, maar MS13, bende 18. Die structuur daar is aanwezig. [...] In de omgeving kunnen er zijn als de 18 en MS13, maar ik kan het niet zo benoemen. Maar dus in Miramonte, Mao Mao (CGVS, p. 6, punt 49-50)." U weet niet tot waar hun gebied gaat en u kan hen niet fysiek onderscheiden van leden van andere bendes (CGVS, p. 6, punt 52-53). Gevraagd wat u nog weet over Mao Mao, zegt u: "Door berichtgeving. Ik woon 29 jaar in El Salvador. Door de berichtgeving en commentaren van personen, wist ik dat er een derde bende was. Niet zo groot (CGVS, p. 6, punt 56)." U verklaart niet meer te weten. U beweert dat de bende Mao Mao aanwezig is in Miramonte. Gevraagd hoe u dat weet zegt u enkel: "Door berichtgeving (CGVS, p. 6, punt 60)." Gevraagd of er nog redenen zijn om dat te weten, zegt u nog: "Het is moeilijk te zeggen, specifiek. Maar ze zijn in die zone. Bij de kolonie Miramonte is er een Boulevard Constitution. Je hebt Miramonte [...], aan de andere kant van de boulevard heb je de sector van kleine gemeenschappen, marginale wijken. Van daaruit komen die delinquente activiteiten. Dat is geweten. Ze zijn daar. Maar ook in Miramonte. Maar het is moeilijk te weten wie er nu bij hoort of niet. Je gaat niet aan iemand vragen die vlakbij jou woont: hoor jij daarbij of niet? Dus het is moeilijk te zeggen, maar het is algemeen geweten (CGVS, p. 7, punt 61)." Uw partner verklaart dat er een bende is in Miramonte, om te weten welke bende moet ze zich ook op berichtgeving baseren. Ze kon het zelf niet vaststellen. Op basis van berichtgeving denkt ze ook dat het om de bende Mao Mao gaat. Ze weet niet tot waar hun gebied ging. "Bij gelegenheden kon je zien dat ze aan een winkel aankwamen om renta te vragen (CGVS 19/26527, p. 6, punt 54)." Voor de rest heeft ze zelf niets gezien, ze hoorde wel nog over achtervolgingen die de politie uitvoerde (CGVS 19/26527, p. 5-6, punt 50-55). Het dient te worden opgemerkt dat jullie weinig concreets kunnen vertellen over aanwezigheid van een bende in jullie kolonie. U hebt er anderhalf jaar gewoond, uw partner woonde er maar liefst tien jaar. Dat jullie steeds slechts de uiterst vage term "berichtgeving" gebruiken om aan te geven hoe jullie weten welke bende daar aanwezig is komt zeer weinig doorleefd over. Dat uw partner na tien jaar niet eens iets kan zeggen over tot waar de controle van Mao Mao zou lopen, nochtans geen detail voor Salvadoranen die zich niet zomaar van wijk tot wijk kunnen begeven, doet verder twifelen aan jullie verklaren met betrekking tot de omstandigheden waarin jullie woonden in El Salvador. Dit is echter essentieel om een nood aan bescherming aan te tonen.

U beseft dat u in San Salvador in de problemen kunt komen in bepaalde zones, louter omwille van het adres op uw identiteitskaart. Gevraagd of verhuizen naar de kolonie Miramonte dan geen probleem was, verklaart u: "Tot op een zeker punt wel. Maar we hadden er vertrouwen in. We zijn zeer werkzame mensen. We passeerden bijna niet in de zone en we probeerden ook niet elke dag te denken aan wat er gebeurd was. We probeerden een normaal leven te leiden. In het anderhalf jaar dat ik daar gewoond heb, is er mij niets overkomen. Ja, ik had het adres kunnen veranderen uit gemeenschapsgevoel. Maar ik heb het niet gedaan (CGVS, p. 13, punt 145)." Gevraagd of u eraan gedacht hebt het adres op uw identiteitskaart te veranderen, zegt u: "Ik heb eraan gedacht, maar ik heb een moeilijke urenregeling op het werk. Ik liet het vaak thuis. En dan als ze me tegenhielden kon ik zeggen: ik woon in de zone. Dus dat is wat ik deed, het in huis laten (CGVS, p. 13, punt 146)." Uw partner antwoordt op diezelfde vraag: "We hebben eraan gedacht en we geven ons de schuld. We hebben het niet gedaan. Maar we hadden ook niet veel tijd. Door ons werk, de plaats van ons werk. De kerende urenregeling. Door al die zaken was het moeilijk om zoiets te regelen. Op zondag openen die agentschappen niet (CGVS 19/26527, p. p. 10-11, punt 110)." U voegt nog toe dat u, toen u daar kwam wonen, niets hebt moeten regelen met lokale bendeleden (CGVS, p. 13, punt 148-149). Uw loutere stelling dat u geen tijd vond voor een levensnoodzakelijke maatregel als het veranderen van uw adres op uw identiteitskaart is vanzelfsprekend weinig geloofwaardig. Uw plan, wanneer u tegengehouden zou worden, om te zeggen dat u uw identiteitskaart simpelweg niet bij had, kan evenmin overtuigen. U geeft zelf nochtans aan dat u op de verkeerde plaats, met het verkeerde adres op uw identiteitskaart, in de problemen kunt komen. Informatie waarover het CGVS beschikt bevestigt dat. "If those Barrio 18 members learn that newcomers are from their rival's territory, the person and their family would be at extreme risk," zo stelt een bron die bende 18 als voorbeeld neemt. Dat u daar anderhalf jaar zonder problemen woont en de noodzaak duidelijk niet voelt om uw adres te wijzigen, doet verder twifelen aan de aanwezigheid van bendeleden in jullie kolonie.

Ook over jullie verklaringen over het incident van 23 juni 2019 zelf moeten enkele zaken opgemerkt worden. Gevraagd of ze jullie op 23 juni bedreigden, verklaart u: "Ze hebben gezegd dat ik ging sterven (CGVS, p. 12, punt 127)." Die verklaring rijmt niet met uw eerdere verklaringen. In uw vrije relaas, zegt u niets over een uitgesproken doodsbedreiging (CGVS, p. 8, punt 76-78). Later, expliciet gevraagd alles wat de mannen tegen jullie gezegd hebben te vertellen, doet u dat ook niet. U verklaart zelfs dat het incident afgelopen was toen ze zeiden dat ze u daar niet meer wilden zien. Ze hebben niets meer gedaan (CGVS, p. 12, punt 117-119). Dus pas als u gevraagd wordt of er bedreigingen waren, haalt u doodsbedreigingen aan. Dat komt vreemd, weinig doorleefd en onsamenhangend over.

In uw vrije relaas, zegt u: "Er werd ons gezegd van die plaats weg te gaan (CGVS, p. 8, punt 78)." Later, wanneer u alles dat gezegd werd navertelt, zegt u: "En dan is er gezegd: ik wil u hier niet zien (CGVS, p. 11, punt 112)." U begreep dat als: "[...] op de verkeerde plaats zijn (CGVS, p. 12, punt 118)." Jullie concludeerden dat jullie de kolonie van hen moesten verlaten. Gevraagd waarom jullie niet in de kolonie konden blijven, zegt u: "Het was duidelijk dat ze ons daar niet wilden. Ze hebben ons een kans gegeven. Het is wel geweten dat die personen niet pardonneren (CGVS, p. 12, punt 125)." U krijgt de kans letterlijk te vertellen wat de mannen gezegd hebben, uit uw verklaringen blijkt niet dat die bendeleden letterlijk stellen dat jullie moeten verhuizen, zij komen weinig concreet over in hun eisen. Uw partner verklaart echter: "Het enige wat ze toen vermeld hebben was dat we moesten weggaan uit Miramonte, want dat ze ons anders zouden vermoorden (CGVS 19/26527, p. 10, punt 107)." Dit valt moeilijk te rijmen met uw verklaringen en met haar eigen vrije relaas, waaruit eveneens vage bedreigingen worden aangehaald (CGVS 19/26527, p. 8, punt 78).

U legt voorts strijdige verklaringen af over jullie vlucht uit de kolonie na de bedreigingen van 23 juni 2019. Op het CGVS verklaart u dat jullie twee dagen na dat eerste incident, op 25 juni 2019, vertrokken naar de kolonie Jardines Del Volcan (CGVS, p. 8, punt 79). Op DVZ verklaarde u echter dat u pas in september 2019 naar Jardines Del Volcan vertrok (Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10). Hierop gewezen verklaart u: "Ja, het was in juni. Er gaan veel dingen door mijn hoofd, veel emoties. In juni gebeurde er iets en dan zijn we vertrokken. De redactie van het document is daar verkeerd in (CGVS, p. 5, punt 37)." Dit overtuigt geenszins. Uw partner legt er ook weinig precieze verklaringen af. Zij spreekt over "de laatste 5 à 6 maanden (DVZ 19/26527, Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10)." Gezien zij op het CGVS wel weet te verklaren dat jullie op dinsdag 25 juni 2019 – namelijk twee dagen na het incident op zondag 23 juni 2019 – naar Santa Tecla verhuisden is het opmerkelijk dat zij op DVZ op de vraag sinds wanneer jullie in Santa Tecla woonden moet gissen dat het ongeveer vijf of zes maanden was (CGVS, p. 5, punten 38 en 40). Dit komt inconsistent en weinig doorleefd over. Jullie verklaren allebei door het incident van 23 juni de kolonie te hebben verlaten. Twee dagen later vertrekken jullie. Er mag verwacht

worden dat jullie dan te allen tijde weten wanneer jullie verhuisd zijn en daar altijd hetzelfde over verklaren. Dat dit niet het geval is, doet vragen rijzen. Bovendien noteert de politie op 30 september 2019 nog steeds de kolonie Toluca als adres bij uw persoonlijke gegevens, op de klacht die u daar indiende en hier neerlegde (doc. 3). Dat is het adres dat op de identiteitskaart van uw partner staat en waar jullie claimen reeds op 25 juni 2019 vertrokken te zijn.

Op 28 september 2019 vindt een tweede incident plaats, aan het park Cafetalon in Santa Tecla (CGVS, p. 8-9, punt 80-82). Een van de twee individuen die betrokken waren bij het eerste incident benaderde uw partner en zei haar: "We hebben jullie al gevonden. Nu zal je ons geld moeten geven en samenwerken met ons als je wil blijven leven (CGVS, p. 9, punt 81)." Heel Santa Tecla is gebied van bende MS13, de bende staat er sterk (CGVS, p. 13, punt 112-135). U bent opgegroeid in Jardines Del Volcan in Santa Tecla. Dat adres staat op uw identiteitskaart (CGVS, p. 4, punt 28-29 en doc. 2). U bent niet zeker dat de mannen waar jullie problemen mee hadden bendeleden zijn (CGVS, p. 7, 10 en 12, punt 62, 88-90 en 128-130). U vermoedt van wel, gezien het adres op uw identiteitskaart hen stoorde. Bij het zien van uw adres richtte een van beide mannen, tijdens het eerste incident, een wapen op jullie en werd gezegd dat ze u daar niet meer wilden zien (CGVS, p. 11, punt 112-114). Uw partner veronderstelt eerst enkel dat de mannen bendeleden zijn. Ze hebben zich nooit geïdentificeerd, maar op basis van berichtgeving weet zij dat de bende Mao Mao in de zone van Miramonte aanwezig is. Maar ze is niet zeker dat die twee mannen die jullie benaderden effectief tot die bende behoorden. Ze voegt nog toe: "Door logisch redeneren, vermits ze het lastig vonden dat op de DUI van Irvin Santa Tecla stond. Veronderstellen we dat ze niet van MS zijn. Want dat is de bende die domineert in Santa Tecla. Vandaar dat we denken: Mao Mao (CGVS 19/26527, p. 10, punt 102)." Daarna is ze plots zeker dat het om bendeleden ging, ze weet enkel niet om welke bende het gaat, maar het is waarschijnlijk niet MS13 (CGVS 19/26527, p. 10, punt 103-104). Dat jullie jullie land zouden hebben moeten ontvluchten en van oordeel zijn dat jullie niet meer kunnen terugkeren vanwege een bende maar niet weten met wie of met welke bende jullie uiteindelijk problemen hebben komt weinig aannemelijk over. Om een nood aan internationale bescherming aan te tonen is het aan de verzoeker om zo uitgebreid mogelijke verklaringen af te leggen – na zich indien nodig verder te hebben geïnformeerd – aangaande de feiten en de problemen die aan de basis van zijn/haar verzoek liggen. Daar hoort vanzelfsprekend informatie over de vervolgers bij. Dat jullie hier geenszins in slagen maakt jullie claim weinig aannemelijk. Dit is des te opmerkelijker daar bendeleden in El Salvador in hun territoriumdrift de naam van hun bende geenszins geheim houden.

Gezien het adres op uw identiteitskaart tijdens het eerste incident een probleem was, zal de bende die jullie benaderde inderdaad een rivaal van MS13 zijn. Het is vervolgens zeer vreemd dat een van hen op 28 september dan naar gebied van die rivaliserende bende komt om jullie te benaderen. Daarop gewezen, verklaart u: "Wat deed hij daar? Hij behoorde niet tot die zone. Maar die personen kunnen zich ook voordoen als gewone normale personen. Er zit geen onderscheid tussen. Ze laten zich niet onderscheiden. Ik begrijp de vraag. We weten het niet. Het is moeilijk uit te leggen voor een gewone persoon. Maar die mensen hebben geen schrik van de dood. Wat er door hun hoofd gaat weten we niet. Ze kunnen in gelijk welk punt zijn, ook met de wagen (CGVS, p. 15, punt 165)." Op zich is het opmerkelijk dat een lid van een andere bende zich in gebied zou begeven waar de MS13 sterk staat, enkel om renta te komen vragen. Dat is immers, in de lokale bendecontext, levensgevaarlijk. Uw uitleg, dat zij zich voordoen als gewone personen, zij geen schrik hebben van de dood en met de wagen kunnen komen, overtuigt in elk geval niet. Ze wilden op 23 juni bovendien net dat jullie vertrokken uit de kolonie, wat jullie dan ook gedaan hebben. Dat een van hen jullie drie maanden later toch nog opzoekt op een voor hem gevaarlijke plaats, is niet geloofwaardig.

Gevraagd of het niet gevaarlijk is voor die man, om zich daar te begeven, zegt uw partner: "Het is zeer gevaarlijk. Vandaar dat we het niet begrijpen. Ofwel dat hij van de Mao Mao is. Ofwel dat hij eventueel iets te zien had met MS13. Voor mij is het beter daar niet te veel over te weten of over te onderzoeken. Omwille van gelijk welk gevaar (CGVS 19/26527, p. 12, punt 128)." Ze voegt toe: "[H]et lijkt me een kwestie van gezond verstand dat iemand zich niet begeeft op het terrein van een andere bende. Voor hen is dat een code (CGVS 19/26527, p. 12, punt 131)." Zij denkt niet dat iemand van een andere bende dan MS13 naar park Cafetalon zou komen om haar te benaderen "[o]mdat zij weten, als ze dat doen. Dat er dan een conflict ontstaat tussen hen. Juist weet ik het niet. Maar dat is het (CGVS 19/26527, p. 12 punt 133)." Dat uw partner nu plots ook de optie overweegt dat de man iets te maken had met MS13, komt vreemd over. Dat jullie zelfs niet kunnen uitsluiten dat de personen die jullie met de dood bedreigden omdat u een adres van MS13 op uw identiteitskaart had staan al dan niet van MS13 zelf zijn maakt jullie verklaringen volstrekt ondoorleefd. Erop gewezen dat hij zich dan tijdens het eerste incident in de zone van een andere bende bevond, zegt zij: "Zo is het. En dat is het wat we niet weten."

Wij hebben geen enkele zekerheid. We weten dat het hen kwaad maakte dat Irvin van Santa Tecla was en zich daar bevond. Na het tweede incident, de 28ste, hebben we ons afgevraagd of hij misschien van MS was. Maar dan verstaan wij niet waarom het hem stoorde, die eerste keer, dat Irvin van Santa Tecla was (CGVS 19/26527, p. 12, punt 134).” De verklaringen van uw partner zijn onsamenhangend. Dat zij de optie openlaat dat het misschien om een bendelid van MS13 gaat, houdt weinig steek. In elk geval, haar logica gevolgd, bevond die man zich tijdens een van de twee incidenten per definitie in gebied van een rivaliserende bende. Zij slaagt er niet in dat uit te leggen en legt louter hypothetische verklaringen af.

Tussen het eerste incident (23 juni) en het tweede incident (28 september), is er niets meer gebeurd (CGVS 19/26527, p. 11, punt 115). De mannen in kwestie wachten dus meer dan drie maanden om jullie opnieuw te benaderen. Bovendien vindt die man jullie de tweede keer op een lukrake plaats, bij een park in San Salvador. Op 10 kilometer van waar hij jullie de eerste keer benaderde, die twee plaatsen liggen op “30, 40 minuten (van elkaar) schat ik. Ik ben niet zeker (CGVS, p. 14, punt 156).” Die man kende dan wel het adres op uw identiteitskaart, de kolonie Jardines Del Volcan, het park waar hij jullie op 28 september vindt, ligt daar echter “[met] de bus zo’n 15 à 20 minuten (CGVS, p. 15, punt 166)” vandaan. Gevraagd hoe het kan dat die man jullie op 28 september daar vindt, verklaart u: “Ik begrijp de vraag. Maar het is moeilijk om er op te antwoorden. Misschien hebben ze een van ons gevolgd (CGVS, p. 15, punt 167).” Uw partner beweert: “Ik persoonlijk denk dat ze ons volgden. Maar daar is ook geen bewijs van (CGVS 19/26527, p. 13, punt 149).” Op 23 juni werden jullie al lukraak benaderd, dit individu doet de moeite om jullie drie maanden later, op een willekeurige andere plaats, opnieuw te benaderen. Daarop gewezen verklaart uw partner: “Dat is de grote schrik. Wij denken dat het toeval was. Maar ook dat staat niet vast voor ons. We kunnen ook speciale personen zijn voor hem. We weten het niet (CGVS 19/26527, p. 14, punt 150).” Gevraagd waarom het individu zo veel moeite zou doen om twee gewone burgers, die hem niets speciaals te bieden hebben, opnieuw te traceren en opnieuw te benaderen, zegt zij enkel: “Zo is het. Dat weten we niet (CGVS 19/26527, p. 14, punt 151).” Dit verhaal, zoals door jullie voorgesteld, kan niet overtuigen. Drie maanden na het eerste incident worden jullie door een van die twee individuen benaderd op een willekeurige plaats in San Salvador. Het incident van 28 september vindt plaats op een aanzienlijke afstand, zowel van de plaats van het eerste incident, als van uw verblijfplaats in Jardines Del Volcan, die de individuen aan de hand van uw identiteitskaart zouden kunnen kennen. Dat houdt allemaal weinig steek. Zelf slagen jullie er niet in dit uit te leggen. Jullie komen niet verder dan ‘misschien hebben ze ons gevolgd’, ‘het is toeval’ en ‘dat weten we niet.’ Dat jullie misschien speciale personen zijn voor hen, zoals uw partner verklaart, is ook niet meer dan een loutere bewering die zij niet hard kan maken. Er is dan ook geen enkele aanwijzing in jullie relaas dat jullie “speciale personen” zouden kunnen zijn voor hen. Dat er eerst drie maanden niets gebeurt en jullie dan plots op die willekeurige plaats gevonden en benaderd worden, kan in elk geval niet overtuigen. Jullie slagen er niet in dat verhaal aannemelijk te maken.

Ook op 28 september is het bendelid weinig concreet. Hij zegt dat jullie moeten samenwerken en vraagt geld, zonder een specifieke hoeveelheid te noemen (CGVS, p. 14, punt 154). Uw partner zegt: “Die dag heeft hij enkel aanwijzingen gegeven. Dat hij ons geld ging vragen en dat hij ons ging vragen om samen te werken met hen (CGVS 19/26527, p. 12, punt 135).” Zij bevestigt dat hij niet meer details gaf dan dat en geen hoeveelheid vermeld heeft. Hij heeft ook niet gezegd hoe hij de volgende keer contact zou opnemen (CGVS 19/26527, p. 12, punt 136-138). Dus die man vraagt geld, maar maakt geen verdere afspraken. Gevraagd wat zijn plan dan was, zegt uw partner: “Voor hem was dat geen afpersing. Het was eerder iets bekomen van ons. Aangezien zij bepaalde dingen niet kunnen doen. Zoals het ophalen van renta in andere zones (CGVS 19/26527, p. 13, punt 143).” Gevraagd waaruit zij die zaken afleidt, beweert zij: “Ze doen het bij mensen die ze gemakkelijk handelbaar zien. Mensen met schrik. Ze hadden het al gepland mij iets te doen of Irvin iets te doen. [...] Ik weet het. Het klinkt als een veronderstelling. Maar als je het land goed kent, de delinquentie wordt steeds groter, is het gemakkelijk te begrijpen wat zij van u willen dat je zou gaan doen. Eens je in hun vizier bent gekomen en bedreigd bent geweest. Het geeft een enorme machteloosheid het hier nu niet beter te kunnen uitleggen. Maar ik verzeker u dat niemand zou zijn blijven zitten te wachten. Het is beter hen niets te vragen (CGVS 19/26527, p. 13, punt 144 en 146).” Opnieuw zijn jullie verklaringen uiterst vaag en weinig concreet. Jullie belager neemt het risico om naar vijandig gebied te komen, enkel om te zeggen dat jullie gaan moeten meewerken en geld betalen, zonder daar op een of andere manier concreet over te zijn. Dat kan echt niet overtuigen.

Tussen het incident van 28 september 2019 en uw vertrek uit het land op 17 november 2019, blijft u gewoon in hetzelfde huis in Jardines Del Volcan wonen. In die periode is niets gebeurd (CGVS, p. 16, punt 179-181). Een periode van bijna twee maanden. Gevraagd waarom er niets meer gebeurd is,

verklaart u: "Uit geluk. Gelukkig is er niets gebeurd tussen het incident en ons vertrek (CGVS, p. 16, punt 183)." Uw partner verklaart: "Het is een mentaal spel dat ze doen. Want na de tweede gebeurtenis waarin ze ons gezegd hebben wat ze zeiden, was het onvermijdelijk om geen schrik te hebben (CGVS 19/26527, p. 14, punt 153)." Ook dat is totaal niet overtuigend en is geenszins een verklaring voor het feit dat er in die laatste twee maanden niets meer gebeurd is.

U denkt dat die mannen jullie nog altijd zoeken. Uw oma en tante, die nog altijd in hetzelfde huis in Jardines Del Volcan wonen zijn niet benaderd geweest. Het gaat om het huis waarvan het adres op uw identiteitskaart staat en dus gekend is door de mannen waarmee jullie problemen hadden. Er werd niemand van jullie familie nog benaderd (CGVS, p. 16, punt 172-175 en 186 en CGVS 19/26527, p. 14, punt 158). Gevraagd hoe het komt dat uw tante en oma niet benaderd werden, stelt u: "Ik wil het me niet voorstellen, niet visualiseren. Dat ze naar hen toe zouden gaan. Voor informatie over ons. Gelukkig is dat niet gebeurd. Ik wil er niet aan denken (CGVS, p. 16, punt 176)." Dat uw familieleden, van wie er twee op een adres wonen dat die twee mannen kennen, nooit benaderd werden, doet verder twijfelen aan jullie vluchtrelaas.

Verder valt op dat jullie niet zijn proberen te weten te komen wie die twee mannen zijn, uit schrik (CGVS 19/26527, p. 14, punt 155-156). "Nee, we hebben daar niet aan gedacht. Want het is veiliger, hoe minder je weet, hoe veiliger. Je zou kunnen zeggen: het is een voordeel als je meer informatie hebt voor de politie. Maar nee, je weet beter minder (CGVS, p. 15, punt 171)." Het mag redelijkerwijs verwacht worden dat u zich informeert over uw problemen. Dat u dat uit schrik niet deed, is geen overtuigende uitleg. Jullie maken immers geenszins duidelijk op welke wijze meer informatie nadelig zou zijn voor jullie.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit staven, die staat niet ter discussie. Jullie verhaal werd als ongeloofwaardig beoordeeld. De klacht die u bij de politie in El Salvador indiende en op het CGVS neerlegt, kan die beoordeling niet wijzigen. Documenten kunnen een geloofwaardig asielaas ondersteunen maar louter op zich de geloofwaardigheid van een relaas niet herstellen.

De klacht (doc. 3) die u neerlegt vertoont bovendien enkele inconsistenties met wat u verklaart. Zo blijkt uit de klacht dat uw partner er niet bij was tijdens het eerste incident, op 23 juni aan park Toluca. Daarnaast valt op dat u op 30 september 2019, dus na beide incidenten, het risico neemt om klacht te gaan indienen in het commissariaat in Miramonte. Dus in de kolonie waar u zich van de mannen niet meer mocht begeven. U erkent daar zelf het risico van, maar op het commissariaat in Santa Tecla wilden ze uw klacht niet aannemen. Ze stuurden u naar de plaats van het incident. Dat komt vreemd over. U voegt nog toe dat de klacht zeer eenvoudig is opgesteld en er maar deels in staat wat u hebt gezegd. Toch is het weinig overtuigend dat u, volgens de klacht, op 23 juni alleen was, toen die twee personen u benaderden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd."

U bent vertrokken omwille van dezelfde problemen als uw partner Irvin (CGVS, p. 9, punt 88). Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador aantonen.

In 2014 maakte u een homejacking mee. Gewapende mannen kwamen uw huis binnen, richtten wapens naar u en de bediende en namen dingen mee. Jullie werden op de grond geduwd, maar voor de rest niet fysiek gekrenkt.

Naar aanleiding van dat incident is een poort geplaatst in de straat. Er is bij jullie niets dergelijks meer gebeurd. Dit betreft een incident van gemeenrechtelijke aard, dat bovendien plaatsvond meer dan vijf jaar voor uw vertrek. U kan aan de hand van dit op zichzelf staande incident niet aantonen in El Salvador een gegronde vrees voor vervolging te hebben of reëel risico op ernstige schade te lopen.

Gevraagd of er, behalve de incidenten van 23 juni en 28 september 2019 nog redenen zijn waarom u niet terug kan naar El Salvador, zegt u: "Het is altijd voor hetzelfde feit, we vrezen dat ze ons vermoorden. Ik zou er willen aan toevoegen dat behalve hetgeen er gebeurd is er duizend dingen meer kunnen gebeuren met bendes. Door het simpele feit om me na zes uur op straat te begeven. Ik heb persoonlijk veel schrik om mezelf terug in zo'n situatie te zien (CGVS, p. 9, punt 91)." U haalt aldus geen andere concrete zaken aan. Ook niets dat gelinkt is aan de homejacking van 2014.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit staven. Die staat niet ter discussie.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een

alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.”

2.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs from asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016 (stuk 2);
- het rapport *“Deported to danger. United States deportation policies expose Salvadorans to death and abuse”* van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 3).

2.3. De verwerende partij maakt op 15 oktober 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020.

2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.5. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in hoofde van verzoeker en verzoekster terecht:

“Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met die twee onbekende mannen niet aannemelijk. Zij benaderden jullie op 23 juni 2019 ter hoogte van park Toluca, in de kolonie waar u woonde. U mocht daar van hen niet zijn. Op 28 september 2019 benaderde een van hen uw partner bij het park Cafetalon in Santa Tecla. Als jullie niet betaalden en meewerkten zouden jullie vermoord worden (CGVS, p. 8-9, punt 76-84). Jullie slagen er niet in dat verhaal aannemelijk te maken.

In de context die jullie schetsen komt het incident van 23 juni vreemd over. Jullie maken niet concreet dat er bendeaanwezigheid is in de kolonie Miramonte. Jullie eigen gedrag doet daar verder aan twifelen.

Gevraagd of er een bende aanwezig is in Miramonte, verklaart u: “Ja. Er is zoiets als een derde bende, Mao Mao, in de omgeving. Ik zou het niet allemaal zo kunnen zeggen, maar MS13, bende 18. Die structuur daar is aanwezig. [...] In de omgeving kunnen er zijn als de 18 en MS13, maar ik kan het niet zo benoemen. Maar dus in Miramonte, Mao Mao (CGVS, p. 6, punt 49-50).” U weet niet tot waar hun gebied gaat en u kan hen niet fysiek onderscheiden van leden van andere bendes (CGVS, p. 6, punt 52-53). Gevraagd wat u nog weet over Mao Mao, zegt u: “Door berichtgeving. Ik woon 29 jaar in El Salvador. Door de berichtgeving en commentaren van personen, wist ik dat er een derde bende was. Niet zo groot (CGVS, p. 6, punt 56).” U verklaart niet meer te weten. U beweert dat de bende Mao Mao aanwezig is in Miramonte. Gevraagd hoe u dat weet zegt u enkel: “Door berichtgeving (CGVS, p. 6, punt 60).” Gevraagd of er nog redenen zijn om dat te weten, zegt u nog: “Het is moeilijk te zeggen, specifiek. Maar ze zijn in die zone. Bij de kolonie Miramonte is er een Boulevard Constitution. Je hebt Miramonte [...], aan de andere kant van de boulevard heb je de sector van kleine gemeenschappen, marginale wijken. Van daaruit komen die delinquente activiteiten. Dat is geweten. Ze zijn daar. Maar ook in Miramonte. Maar het is moeilijk te weten wie er nu bij hoort of niet. Je gaat niet aan iemand vragen die

vlakbij jou woont: hoor jij daarbij of niet? Dus het is moeilijk te zeggen, maar het is algemeen geweten (CGVS, p. 7, punt 61).” Uw partner verklaart dat er een bende is in Miramonte, om te weten welke bende moet ze zich ook op berichtgeving baseren. Ze kon het zelf niet vaststellen. Op basis van berichtgeving denkt ze ook dat het om de bende Mao Mao gaat. Ze weet niet tot waar hun gebied ging. “Bij gelegenheden kon je zien dat ze aan een winkel aankwamen om renta te vragen (CGVS 19/26527, p. 6, punt 54).” Voor de rest heeft ze zelf niets gezien, ze hoorde wel nog over achtervolgingen die de politie uitvoerde (CGVS 19/26527, p. 5-6, punt 50-55). Het dient te worden opgemerkt dat jullie weinig concreets kunnen vertellen over aanwezigheid van een bende in jullie kolonie. U hebt er anderhalf jaar gewoond, uw partner woonde er maar liefst tien jaar. Dat jullie steeds slechts de uiterst vage term “berichtgeving” gebruiken om aan te geven hoe jullie weten welke bende daar aanwezig is komt zeer weinig doorleefd over. Dat uw partner na tien jaar niet eens iets kan zeggen over tot waar de controle van Mao Mao zou lopen, nochtans geen detail voor Salvadoranen die zich niet zomaar van wijk tot wijk kunnen begeven, doet verder twifelen aan jullie verklaren met betrekking tot de omstandigheden waarin jullie woonden in El Salvador. Dit is echter essentieel om een nood aan bescherming aan te tonen.

U beseft dat u in San Salvador in de problemen kunt komen in bepaalde zones, louter omwille van het adres op uw identiteitskaart. Gevraagd of verhuizen naar de kolonie Miramonte dan geen probleem was, verklaart u: “Tot op een zeker punt wel. Maar we hadden er vertrouwen in. We zijn zeer werkzame mensen. We passeerden bijna niet in de zone en we probeerden ook niet elke dag te denken aan wat er gebeurd was. We probeerden een normaal leven te leiden. In het anderhalf jaar dat ik daar gewoond heb, is er mij niets overkomen. Ja, ik had het adres kunnen veranderen uit gemeenschapsgevoel. Maar ik heb het niet gedaan (CGVS, p. 13, punt 145).” Gevraagd of u eraan gedacht hebt het adres op uw identiteitskaart te veranderen, zegt u: “Ik heb eraan gedacht, maar ik heb een moeilijke urenregeling op het werk. Ik liet het vaak thuis. En dan als ze me tegenhielden kon ik zeggen: ik woon in de zone. Dus dat is wat ik deed, het in huis laten (CGVS, p. 13, punt 146).” Uw partner antwoordt op diezelfde vraag: “We hebben eraan gedacht en we geven ons de schuld. We hebben het niet gedaan. Maar we hadden ook niet veel tijd. Door ons werk, de plaats van ons werk. De kerende uurregeling. Door al die zaken was het moeilijk om zoiets te regelen. Op zondag openen die agentschappen niet (CGVS 19/26527, p. p. 10-11, punt 110).” U voegt nog toe dat u, toen u daar kwam wonen, niets hebt moeten regelen met lokale bendeleden (CGVS, p. 13, punt 148-149). Uw loutere stelling dat u geen tijd vond voor een levensnoodzakelijke maatregel als het veranderen van uw adres op uw identiteitskaart is vanzelfsprekend weinig geloofwaardig. Uw plan, wanneer u tegengehouden zou worden, om te zeggen dat u uw identiteitskaart simpelweg niet bij had, kan evenmin overtuigen. U geeft zelf nochtans aan dat u op de verkeerde plaats, met het verkeerde adres op uw identiteitskaart, in de problemen kunt komen. Informatie waarover het CGVS beschikt bevestigt dat. “If those Barrio 18 members learn that newcomers are from their rival’s territory, the person and their family would be at extreme risk,” zo stelt een bron die bende 18 als voorbeeld neemt. Dat u daar anderhalf jaar zonder problemen woont en de noodzaak duidelijk niet voelt om uw adres te wijzigen, doet verder twifelen aan de aanwezigheid van bendeleden in jullie kolonie.

Ook over jullie verklaringen over het incident van 23 juni 2019 zelf moeten enkele zaken opgemerkt worden. Gevraagd of ze jullie op 23 juni bedreigden, verklaart u: “Ze hebben gezegd dat ik ging sterven (CGVS, p. 12, punt 127).” Die verklaring rijmt niet met uw eerdere verklaringen. In uw vrije relaas, zegt u niets over een uitgesproken doodsbedreiging (CGVS, p. 8, punt 76-78). Later, expliciet gevraagd alles wat de mannen tegen jullie gezegd hebben te vertellen, doet u dat ook niet. U verklaart zelfs dat het incident afgelopen was toen ze zeiden dat ze u daar niet meer wilden zien. Ze hebben niets meer gedaan (CGVS, p. 12, punt 117-119). Dus pas als u gevraagd wordt of er bedreigingen waren, haalt u doodsbedreigingen aan. Dat komt vreemd, weinig doorleefd en onsamenvattend over.

In uw vrije relaas, zegt u: “Er werd ons gezegd van die plaats weg te gaan (CGVS, p. 8, punt 78).” Later, wanneer u alles dat gezegd werd navertelt, zegt u: “En dan is er gezegd: ik wil u hier niet zien (CGVS, p. 11, punt 112).” U begreep dat als: “[...] op de verkeerde plaats zijn (CGVS, p. 12, punt 118).” Jullie concludeerden dat jullie de kolonie van hen moesten verlaten. Gevraagd waarom jullie niet in de kolonie konden blijven, zegt u: “Het was duidelijk dat ze ons daar niet wilden. Ze hebben ons een kans gegeven. Het is wel geweten dat die personen niet pardonneren (CGVS, p. 12, punt 125).” U krijgt de kans letterlijk te vertellen wat de mannen gezegd hebben, uit uw verklaringen blijkt niet dat die bendeleden letterlijk stellen dat jullie moeten verhuizen, zij komen weinig concreet over in hun eisen. Uw partner verklaart echter: “Het enige wat ze toen vermeld hebben was dat we moesten weggaan uit Miramonte, want dat ze ons anders zouden vermoorden (CGVS 19/26527, p. 10, punt 107).” Dit valt moeilijk te rijmen met uw verklaringen en met haar eigen vrije relaas, waaruit eveneens vage bedreigingen worden aangehaald (CGVS 19/26527, p. 8, punt 78).

U legt voorts strijdige verklaringen af over jullie vlucht uit de kolonie na de bedreigingen van 23 juni 2019. Op het CGVS verklaart u dat jullie twee dagen na dat eerste incident, op 25 juni 2019, vertrokken naar de kolonie Jardines Del Volcan (CGVS, p. 8, punt 79). Op DVZ verklaarde u echter dat u pas in september 2019 naar Jardines Del Volcan vertrok (Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10). Hierop gewezen verklaart u: "Ja, het was in juni. Er gaan veel dingen door mijn hoofd, veel emoties. In juni gebeurde er iets en dan zijn we vertrokken. De redactie van het document is daar verkeerd in (CGVS, p. 5, punt 37)." Dit overtuigt geenszins. Uw partner legt er ook weinig precieze verklaringen af. Zij spreekt over "de laatste 5 à 6 maanden (DVZ 19/26527, Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10)." Gezien zij op het CGVS wel weet te verklaren dat jullie op dinsdag 25 juni 2019 – namelijk twee dagen na het incident op zondag 23 juni 2019 – naar Santa Tecla verhuisden is het opmerkelijk dat zij op DVZ op de vraag sinds wanneer jullie in Santa Tecla woonden moet gissen dat het ongeveer vijf of zes maanden was (CGVS, p. 5, punten 38 en 40). Dit komt inconsistent en weinig doorleefd over. Jullie verklaren allebei door het incident van 23 juni de kolonie te hebben verlaten. Twee dagen later vertrekken jullie. Er mag verwacht worden dat jullie dan te allen tijde weten wanneer jullie verhuisd zijn en daar altijd hetzelfde over verklaren. Dat dit niet het geval is, doet vragen rijzen. Bovendien noteert de politie op 30 september 2019 nog steeds de kolonie Toluca als adres bij uw persoonlijke gegevens, op de klacht die u daar indiende en hier neerlegde (doc. 3). Dat is het adres dat op de identiteitskaart van uw partner staat en waar jullie claimen reeds op 25 juni 2019 vertrokken te zijn.

Op 28 september 2019 vindt een tweede incident plaats, aan het park Cafetalon in Santa Tecla (CGVS, p. 8-9, punt 80-82). Een van de twee individuen die betrokken waren bij het eerste incident benaderde uw partner en zei haar: "We hebben jullie al gevonden. Nu zal je ons geld moeten geven en samenwerken met ons als je wil blijven leven (CGVS, p. 9, punt 81)." Heel Santa Tecla is gebied van bende MS13, de bende staat er sterk (CGVS, p. 13, punt 112-135). U bent opgegroeid in Jardines Del Volcan in Santa Tecla. Dat adres staat op uw identiteitskaart (CGVS, p. 4, punt 28-29 en doc. 2). U bent niet zeker dat de mannen waar jullie problemen mee hadden bendeleden zijn (CGVS, p. 7, 10 en 12, punt 62, 88-90 en 128-130). U vermoedt van wel, gezien het adres op uw identiteitskaart hen stoorde. Bij het zien van uw adres richtte een van beide mannen, tijdens het eerste incident, een wapen op jullie en werd gezegd dat ze u daar niet meer wilden zien (CGVS, p. 11, punt 112-114). Uw partner veronderstelt eerst enkel dat de mannen bendeleden zijn. Ze hebben zich nooit geïdentificeerd, maar op basis van berichtgeving weet zij dat de bende Mao Mao in de zone van Miramonte aanwezig is. Maar ze is niet zeker dat die twee mannen die jullie benaderden effectief tot die bende behoorden. Ze voegt nog toe: "Door logisch redeneren, vermits ze het lastig vonden dat op de DUI van Irvin Santa Tecla stond. Veronderstellen we dat ze niet van MS zijn. Want dat is de bende die domineert in Santa Tecla. Vandaar dat we denken: Mao Mao (CGVS 19/26527, p. 10, punt 102)." Daarna is ze plots zeker dat het om bendeleden ging, ze weet enkel niet om welke bende het gaat, maar het is waarschijnlijk niet MS13 (CGVS 19/26527, p. 10, punt 103-104). Dat jullie jullie land zouden hebben moeten ontvluchten en van oordeel zijn dat jullie niet meer kunnen terugkeren vanwege een bende maar niet weten met wie of met welke bende jullie uiteindelijk problemen hebben komt weinig aannemelijk over. Om een nood aan internationale bescherming aan te tonen is het aan de verzoeker om zo uitgebreid mogelijke verklaringen af te leggen – na zich indien nodig verder te hebben geïnformeerd – aangaande de feiten en de problemen die aan de basis van zijn/haar verzoek liggen. Daar hoort vanzelfsprekend informatie over de vervolgers bij. Dat jullie hier geenszins in slagen maakt jullie claim weinig aannemelijk. Dit is des te opmerkelijker daar bendeleden in El Salvador in hun territoriumdrift de naam van hun bende geenszins geheim houden.

Gezien het adres op uw identiteitskaart tijdens het eerste incident een probleem was, zal de bende die jullie benaderde inderdaad een rivaal van MS13 zijn. Het is vervolgens zeer vreemd dat een van hen op 28 september dan naar gebied van die rivaliserende bende komt om jullie te benaderen. Daarop gewezen, verklaart u: "Wat deed hij daar? Hij behoorde niet tot die zone. Maar die personen kunnen zich ook voordoen als gewone normale personen. Er zit geen onderscheid tussen. Ze laten zich niet onderscheiden. Ik begrijp de vraag. We weten het niet. Het is moeilijk uit te leggen voor een gewone persoon. Maar die mensen hebben geen schrik van de dood. Wat er door hun hoofd gaat weten we niet. Ze kunnen in gelijk welk punt zijn, ook met de wagen (CGVS, p. 15, punt 165)." Op zich is het opmerkelijk dat een lid van een andere bende zich in gebied zou begeven waar de MS13 sterk staat, enkel om renta te komen vragen. Dat is immers, in de lokale bendecontext, levensgevaarlijk. Uw uitleg, dat zij zich voordoen als gewone personen, zij geen schrik hebben van de dood en met de wagen kunnen komen, overtuigt in elk geval niet. Ze wilden op 23 juni bovendien net dat jullie vertrokken uit de kolonie, wat jullie dan ook gedaan hebben. Dat een van hen jullie drie maanden later toch nog opzoekt op een voor hem gevaarlijke plaats, is niet geloofwaardig.

Gevraagd of het niet gevaarlijk is voor die man, om zich daar te begeven, zegt uw partner: "Het is zeer gevaarlijk. Vandaar dat we het niet begrijpen. Ofwel dat hij van de Mao Mao is. Ofwel dat hij eventueel iets te zien had met MS13. Voor mij is het beter daar niet te veel over te weten of over te onderzoeken. Omwille van gelijk welk gevaar (CGVS 19/26527, p. 12, punt 128)." Ze voegt toe: "[H]et lijkt me een kwestie van gezond verstand dat iemand zich niet begeeft op het terrein van een andere bende. Voor hen is dat een code (CGVS 19/26527, p. 12, punt 131)." Zij denkt niet dat iemand van een andere bende dan MS13 naar park Cafetalon zou komen om haar te benaderen "[o]mdat zij weten, als ze dat doen. Dat er dan een conflict ontstaat tussen hen. Juist weet ik het niet. Maar dat is het (CGVS 19/26527, p. 12 punt 133)." Dat uw partner nu plots ook de optie overweegt dat de man iets te maken had met MS13, komt vreemd over. Dat jullie zelfs niet kunnen uitsluiten dat de personen die jullie met de dood bedreigden omdat u een adres van MS13 op uw identiteitskaart had staan al dan niet van MS13 zelf zijn maakt jullie verklaringen volstrekt ondoorleefd. Erop gewezen dat hij zich dan tijdens het eerste incident in de zone van een andere bende bevond, zegt zij: "Zo is het. En dat is het wat we niet weten. Wij hebben geen enkele zekerheid. We weten dat het hen kwaad maakte dat Irvin van Santa Tecla was en zich daar bevond. Na het tweede incident, de 28ste, hebben we ons afgevraagd of hij misschien van MS was. Maar dan verstaan wij niet waarom het hem stoorde, die eerste keer, dat Irvin van Santa Tecla was (CGVS 19/26527, p. 12, punt 134)." De verklaringen van uw partner zijn onsamenhangend. Dat zij de optie openlaat dat het misschien om een bendelid van MS13 gaat, houdt weinig steek. In elk geval, haar logica gevolgd, bevond die man zich tijdens een van de twee incidenten per definitie in gebied van een rivaliserende bende. Zij slaagt er niet in dat uit te leggen en legt louter hypothetische verklaringen af.

Tussen het eerste incident (23 juni) en het tweede incident (28 september), is er niets meer gebeurd (CGVS 19/26527, p. 11, punt 115). De mannen in kwestie wachten dus meer dan drie maanden om jullie opnieuw te benaderen. Bovendien vindt die man jullie de tweede keer op een lukrake plaats, bij een park in San Salvador. Op 10 kilometer van waar hij jullie de eerste keer benaderde, die twee plaatsen liggen op "30, 40 minuten (van elkaar) schat ik. Ik ben niet zeker (CGVS, p. 14, punt 156)." Die man kende dan wel het adres op uw identiteitskaart, de kolonie Jardines Del Volcan, het park waar hij jullie op 28 september vindt, ligt daar echter "[met] de bus zo'n 15 à 20 minuten (CGVS, p. 15, punt 166)" vandaan. Gevraagd hoe het kan dat die man jullie op 28 september daar vindt, verklaart u: "Ik begrijp de vraag. Maar het is moeilijk om er op te antwoorden. Misschien hebben ze een van ons gevolgd (CGVS, p. 15, punt 167)." Uw partner beweert: "Ik persoonlijk denk dat ze ons volgden. Maar daar is ook geen bewijs van (CGVS 19/26527, p. 13, punt 149)." Op 23 juni werden jullie al lukraak benaderd, dit individu doet de moeite om jullie drie maanden later, op een willekeurige andere plaats, opnieuw te benaderen. Daarop gewezen verklaart uw partner: "Dat is de grote schrik. Wij denken dat het toeval was. Maar ook dat staat niet vast voor ons. We kunnen ook speciale personen zijn voor hem. We weten het niet (CGVS 19/26527, p. 14, punt 150)." Gevraagd waarom het individu zo veel moeite zou doen om twee gewone burgers, die hem niets speciaals te bieden hebben, opnieuw te traceren en opnieuw te benaderen, zegt zij enkel: "Zo is het. Dat weten we niet (CGVS 19/26527, p. 14, punt 151)." Dit verhaal, zoals door jullie voorgesteld, kan niet overtuigen. Drie maanden na het eerste incident worden jullie door een van die twee individuen benaderd op een willekeurige plaats in San Salvador. Het incident van 28 september vindt plaats op een aanzienlijke afstand, zowel van de plaats van het eerste incident, als van uw verblijfplaats in Jardines Del Volcan, die de individuen aan de hand van uw identiteitskaart zouden kunnen kennen. Dat houdt allemaal weinig steek. Zelf slagen jullie er niet in dit uit te leggen. Jullie komen niet verder dan 'misschien hebben ze ons gevolgd', 'het is toeval' en 'dat weten we niet.' Dat jullie misschien speciale personen zijn voor hen, zoals uw partner verklaart, is ook niet meer dan een loutere bewering die zij niet hard kan maken. Er is dan ook geen enkele aanwijzing in jullie relaas dat jullie "speciale personen" zouden kunnen zijn voor hen. Dat er eerst drie maanden niets gebeurt en jullie dan plots op die willekeurige plaats gevonden en benaderd worden, kan in elk geval niet overtuigen. Jullie slagen er niet in dat verhaal aannemelijk te maken.

Ook op 28 september is het bendelid weinig concreet. Hij zegt dat jullie moeten samenwerken en vraagt geld, zonder een specifieke hoeveelheid te noemen (CGVS, p. 14, punt 154). Uw partner zegt: "Die dag heeft hij enkel aanwijzingen gegeven. Dat hij ons geld ging vragen en dat hij ons ging vragen om samen te werken met hen (CGVS 19/26527, p. 12, punt 135)." Zij bevestigt dat hij niet meer details gaf dan dat en geen hoeveelheid vermeld heeft. Hij heeft ook niet gezegd hoe hij de volgende keer contact zou opnemen (CGVS 19/26527, p. 12, punt 136-138). Dus die man vraagt geld, maar maakt geen verdere afspraken. Gevraagd wat zijn plan dan was, zegt uw partner: "Voor hem was dat geen afpersing. Het was eerder iets bekomen van ons. Aangezien zij bepaalde dingen niet kunnen doen. Zoals het ophalen van renta in andere zones (CGVS 19/26527, p. 13, punt 143)." Gevraagd waaruit zij die zaken afleidt, beweert zij: "Ze doen het bij mensen die ze gemakkelijk handelbaar zien. Mensen met schrik. Ze

hadden het al gepland mij iets te doen of Irvin iets te doen. [...] Ik weet het. Het klinkt als een veronderstelling. Maar als je het land goed kent, de delinquentie wordt steeds groter, is het gemakkelijk te begrijpen wat zij van u willen dat je zou gaan doen. Eens je in hun vizier bent gekomen en bedreigd bent geweest. Het geeft een enorme machteloosheid het hier nu niet beter te kunnen uitleggen. Maar ik verzeker u dat niemand zou zijn blijven zitten te wachten. Het is beter hen niets te vragen (CGVS 19/26527, p. 13, punt 144 en 146).” Opnieuw zijn jullie verklaringen uiterst vaag en weinig concreet. Jullie belager neemt het risico om naar vijandig gebied te komen, enkel om te zeggen dat jullie gaan moeten meewerken en geld betalen, zonder daar op een of andere manier concreet over te zijn. Dat kan echt niet overtuigen.

Tussen het incident van 28 september 2019 en uw vertrek uit het land op 17 november 2019, blijft u gewoon in hetzelfde huis in Jardines Del Volcan wonen. In die periode is niets gebeurd (CGVS, p. 16, punt 179-181). Een periode van bijna twee maanden. Gevraagd waarom er niets meer gebeurd is, verklaart u: “Uit geluk. Gelukkig is er niets gebeurd tussen het incident en ons vertrek (CGVS, p. 16, punt 183).” Uw partner verklaart: “Het is een mentaal spel dat ze doen. Want na de tweede gebeurtenis waarin ze ons gezegd hebben wat ze zeiden, was het onvermijdelijk om geen schrik te hebben (CGVS 19/26527, p. 14, punt 153).” Ook dat is totaal niet overtuigend en is geenszins een verklaring voor het feit dat er in die laatste twee maanden niets meer gebeurd is.

U denkt dat die mannen jullie nog altijd zoeken. Uw oma en tante, die nog altijd in hetzelfde huis in Jardines Del Volcan wonen zijn niet benaderd geweest. Het gaat om het huis waarvan het adres op uw identiteitskaart staat en dus gekend is door de mannen waarmee jullie problemen hadden. Er werd niemand van jullie familie nog benaderd (CGVS, p. 16, punt 172-175 en 186 en CGVS 19/26527, p. 14, punt 158). Gevraagd hoe het komt dat uw tante en oma niet benaderd werden, stelt u: “Ik wil het me niet voorstellen, niet visualiseren. Dat ze naar hen toe zouden gaan. Voor informatie over ons. Gelukkig is dat niet gebeurd. Ik wil er niet aan denken (CGVS, p. 16, punt 176).” Dat uw familieleden, van wie er twee op een adres wonen dat die twee mannen kennen, nooit benaderd werden, doet verder twijfelen aan jullie vluchtrelaas.

Verder valt op dat jullie niet zijn proberen te weten te komen wie die twee mannen zijn, uit schrik (CGVS 19/26527, p. 14, punt 155-156). “Nee, we hebben daar niet aan gedacht. Want het is veiliger, hoe minder je weet, hoe veiliger. Je zou kunnen zeggen: het is een voordeel als je meer informatie hebt voor de politie. Maar nee, je weet beter minder (CGVS, p. 15, punt 171).” Het mag redelijkerwijs verwacht worden dat u zich informeert over uw problemen. Dat u dat uit schrik niet deed, is geen overtuigende uitleg. Jullie maken immers geenszins duidelijk op welke wijze meer informatie nadelig zou zijn voor jullie.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit staven, die staat niet ter discussie. Jullie verhaal werd als ongeloofwaardig beoordeeld. De klacht die u bij de politie in El Salvador indiende en op het CGVS neerlegt, kan die beoordeling niet wijzigen. Documenten kunnen een geloofwaardig asielaanvraag ondersteunen maar louter op zich de geloofwaardigheid van een relaas niet herstellen.

De klacht (doc. 3) die u neerlegt vertoont bovendien enkele inconsistenties met wat u verklaart. Zo blijkt uit de klacht dat uw partner er niet bij was tijdens het eerste incident, op 23 juni aan park Toluca. Daarnaast valt op dat u op 30 september 2019, dus na beide incidenten, het risico neemt om klacht te gaan indienen in het commissariaat in Miramonte. Dus in de kolonie waar u zich van de mannen niet meer mocht begeven. U erkent daar zelf het risico van, maar op het commissariaat in Santa Tecla wilden ze uw klacht niet aannemen. Ze stuurden u naar de plaats van het incident. Dat komt vreemd over. U voegt nog toe dat de klacht zeer eenvoudig is opgesteld en er maar deels in staat wat u hebt gezegd. Toch is het weinig overtuigend dat u, volgens de klacht, op 23 juni alleen was, toen die twee personen u benaderden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

en meer specifiek n hoofde van verzoekster

“U bent vertrokken omwille van dezelfde problemen als uw partner Irvin (CGVS, p. 9, punt 88). Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador aantonen.

In 2014 maakte u een homejacking mee. Gewapende mannen kwamen uw huis binnen, richtten wapens naar u en de bediende en namen dingen mee. Jullie werden op de grond geduwd, maar voor de rest niet fysiek gekrenkt.

Naar aanleiding van dat incident is een poort geplaatst in de straat. Er is bij jullie niets dergelijks meer gebeurd. Dit betreft een incident van gemeenrechtelijke aard, dat bovendien plaatsvond meer dan vijf jaar voor uw vertrek. U kan aan de hand van dit op zichzelf staande incident niet aantonen in El Salvador een gegronde vrees voor vervolging te hebben of reëel risico op ernstige schade te lopen.

Gevraagd of er, behalve de incidenten van 23 juni en 28 september 2019 nog redenen zijn waarom u niet terug kan naar El Salvador, zegt u: "Het is altijd voor hetzelfde feit, we vrezen dat ze ons vermoorden. Ik zou er willen aan toevoegen dat behalve hetgeen er gebeurd is er duizend dingen meer kunnen gebeuren met bendes. Door het simpele feit om me na zes uur op straat te begeven. Ik heb persoonlijk veel schrik om mezelf terug in zo'n situatie te zien (CGVS, p. 9, punt 91)." U haalt aldus geen andere concrete zaken aan. Ook niets dat gelinkt is aan de homejacking van 2014.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit staven. Die staat niet ter discussie.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten verzoekers individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Verzoekers slagen er niet in de door hen ingeroepen problemen met de bende MS13 of Mao Mao aannemelijk te maken. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat zij het niet eens zijn met de motieven in de bestreden beslissingen op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen wordt besloten, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij ondernemen hiertoe geen enkele poging, doch beperken zich louter tot het volharden in hun verklaringen en het poneren dat zij op basis van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging hebben, gelet op hun herkomst uit El Salvador en de aanwezigheid van de bendes in hun woonplaatsen. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de concrete en pertinente motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekers hun persoonlijke problemen niet aannemelijk maken. Het komt aan verzoekers toe om deze motivering met concrete en valabele elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, doch zij blijven hier in gebreke. Een louter theoretische uiteenzetting met betrekking tot "*het voordeel van de twijfel*", die niet is toegespitst op de elementen *in casu* is evenmin van die aard om de motieven in de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekers een risicoprofiel hebben als personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen het gezag en de regels van de bendes, merkt de Raad op dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij problemen hebben gekend met de bende MS13 of Mao Mao, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador beschouwd zullen worden als personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van de criminele bende. Verzoekers voeren daarenboven geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten aan waaruit blijkt dat zij een risicoprofiel hebben als personen die zich verzetten tegen het gezag en de regels van de bendes. Het louter citeren uit algemene informatie met betrekking tot dit risicoprofiel kan dan ook niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aan te tonen, nu zij in gebreke blijven hun persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

Waar verzoekers er nog op wijzen dat verzoekster als vrouw in El Salvador een specifieke sociale groep vormt en dat geweld tegen vrouwen en meisjes er wijdverspreid is, merkt de Raad op dat uit de door verzoekers geciteerde en toegevoegde informatie, hoewel hieruit kan blijken dat vrouwen een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, niet kan blijken dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid in El Salvador en haar profiel als vrouw zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de door verzoekers neergelegde en geciteerde UNHCR "*Guidelines*" (verzoekschrift, stuk 3), die stellen dat "*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that women and girls, in particular but not limited to women and girls from areas where gangs operate or those from social milieus where violence against sexual and gender-based violence against women and girls is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.*" (p. 38). Verzoeksters vrees dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoekers parafaseren deze stelling van UNHCR tevens in hun verzoekschrift. De loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op hun persoon, volstaat aldus niet om de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster noch gedurende de procedure, noch thans in het verzoekschrift concrete, recente, geloofwaardige of ernstige, aan haar profiel als vrouw gelinkte problemen hebben aangehaald.

Waar verzoekers betogen dat er geen bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, wijst de Raad erop dat, vermits verzoekers niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst dreigen te worden gevisieerd of vervolgd, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Verzoekers betogen ook nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun eerdere problemen en hun verblijf in het buitenland waardoor zij worden geacht over financiële middelen te beschikken.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geviseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar El Salvador.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen en incidenten door en met bende leden MS-13 of Mao Mao niet geloofwaardig, om er een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uit af te leiden.

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bende gerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden geviseerd door bende leden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Bovendien kan er wat betreft de door verzoekers bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel "sociale groep", valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geïdiseerd.

2.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politoneel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *"most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons"* en *"In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise."* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september

2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*”, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

In zoverre verzoekers menen dat zij door de huidige coronacrisis bij een terugkeer naar El Salvador een risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit element niet relevant is aangezien er geen sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF